

POSTANOWIENIE

Dnia 31 stycznia 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Grzegorz Misiurek

w sprawie z wniosku U. T.
przy uczestnictwie E. Ł., M. K.
i R. H.
o dział spadku po H. H.,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 31 stycznia 2013 r.,
na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawczynie oraz uczestniczki
postępowania E. Ł.
od postanowienia Sądu Okręgowego
z dnia 15 maja 2012 r.,

- 1. odrzuca skargę kasacyjną uczestniczki postępowania E. Ł.;**
- 2. odmawia przyjęcia do rozpoznania skargi kasacyjnej wnioskodawczynie;**
- 3. oddala wniosek uczestniczki postępowania R. H. o zasądzenie kosztów postępowania kasacyjnego.**

Uzasadnienie

Sąd Okręgowy postanowieniem z dnia 15 maja 2012 r. zmienił postanowienie Sądu Rejonowego w sposób szczegółowo określony w pkt I sentencji orzeczenia, a w pozostałej części oddalił apelację wnioskodawczynie U. T. i uczestniczek E. Ł. oraz M. K. Skargę kasacyjną od tego postanowienia wniosły wnioskodawczynie oraz uczestniczka E. Ł., domagając się uchylenia zaskarżonego postanowienia w części i przekazania w tym zakresie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna uczestniczki E. Ł. podlegała odrzuceniu. Zgodnie z art. 398⁵ § 1 k.p.c. skargę kasacyjną wnosi się w terminie dwóch miesięcy od dnia doręczenia orzeczenia z uzasadnieniem stronie skarżącej. Warunkiem dopuszczalności skargi kasacyjnej jest skuteczne doręczenie orzeczenia wraz z uzasadnieniem, skuteczność ta zaś wymaga uprzedniego złożenia przez stronę skarżącą wniosku o doręczenie (art. 387 § 1 i 3 k.p.c.). W rozpoznawanej sprawie E. Ł., reprezentowana przez profesjonalnego pełnomocnika będącego radcą prawnym, nie złożyła wniosku o doręczenie odpisu postanowienia Sądu Okręgowego wraz z uzasadnieniem. W takiej sytuacji, wobec niezachowania wymogów przewidzianych w art. 398⁵ § 1 k.p.c. w zw. z art. 387 § 1 i 3 k.p.c., skarżąca E. Ł. nie była uprawniona do wniesienia skargi kasacyjnej i skarga ta jako niedopuszczalna podlegała odrzuceniu (art. 398⁶ § 3 w zw. z art. 398⁶ § 2 k.p.c.).

Skarga kasacyjna wnioskodawczynie U. T. nie kwalifikuje się do przyjęcia. Określone w art. 398⁴ § 2 k.p.c. wymaganie uzasadnienia w skardze kasacyjnej wniosku o przyjęcie jej do rozpoznania zostaje spełnione, jeśli skarżący wykaże, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być zatem osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym, które będą mogły stanowić podstawę oceny skargi kasacyjnej pod kątem przyjęcia jej do

rozpoznania. Na tych wyłącznie przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Skarżąca wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania oparła na przesłankach z art. 398⁹ § 1 pkt: 1) i 2) k.p.c. Sformułowane w skardze „istotne zagadnienie prawne” dotyczyło kwestii „oszacowania wartości otrzymanej przez U. T. darowizny, to jest wartości wkładu budowlanego związanego ze spółdzielczym własnościowym prawem do lokalu”.

W ocenie Sądu Najwyższego, przesłanka istotnego zagadnienia prawnego nie została wykazana, gdyż, zagadnienie prawne jest to zagadnienie nowe i nierozwiązane dotąd w orzecznictwie sądowym, które wiąże się z określonym przepisem prawnym i którego wyjaśnienie ma znaczenie nie tylko dla rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy, ale także dla rozstrzygnięcia innych podobnych spraw. Według utrwalonego poglądu Sądu Najwyższego, powołanie się na okoliczność „istotnego zagadnienia prawnego” wymaga, obok sformułowania tego zagadnienia, także przytoczenia związanych z nim konkretnych przepisów prawnych, wskazania dlaczego jest ono istotne oraz przedstawienia argumentacji wskazującej na rozbieżne oceny prawne. Do Sądu Najwyższego należy ocena, czy wskazywane przez skarżącego zagadnienie prawne rzeczywiście nim jest i czy jest na tyle istotne, aby skarga kasacyjna została rozpoznana przez ten Sąd.

Odnosząc te uwagi do niniejszej sprawy, należy stwierdzić, że zaprezentowane w skardze „istotne zagadnienie prawne” nie posiada takiego charakteru, w konsekwencji wniosek skarżącej, o przyjęcie jej skargi kasacyjnej do rozpoznania nie mógł odnieść zamierzonego skutku.

Skarżąca powołała się także na przesłankę z art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c., która w żaden sposób nie została wykazana. Zgodnie, bowiem, z ugruntowaną linią orzecniczą Sądu Najwyższego, jeżeli przesłanką wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania jest twierdzenie skarżącego, że istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, powinien on w uzasadnieniu wniosku przedstawić odrębny wywód prawny, z którego wynikałoby, na czym polega błędna

wykładnia zastosowanego przepisu dokonana przez sąd drugiej instancji oraz jakie argumenty prawne przemawiają za inną wykładnią. Odwołanie się do przesłanki istnienia potrzeby wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów wymaga wskazania, że określony przepis prawa, mimo że budzi poważne wątpliwości, nie doczekał się wykładni, bądź niejednolita jego wykładnia wywołuje rozbieżności w orzecznictwie sądów, które należy przytoczyć. W konsekwencji, wniosek skarżącej o przyjęcie jej skargi kasacyjnej do rozpoznania z uwagi na przesłankę z art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. nie mógł odnieść zamierzonego skutku.

Wskazać wreszcie należy, że nie zachodzi również nieważność postępowania, którą Sąd Najwyższy bierze pod rozwagę - w granicach zaskarżenia - z urzędu (art. 398¹³ § 1 k.p.c.).

Z przytoczonych względów Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej wnioskodawczyni U. T. do rozpoznania (art. 398 § 2 k.p.c.), oddalając wniosek uczestniczki R. H. o zasądzenie kosztów postępowania kasacyjnego z uwagi na brak podstaw do odstąpienia od zasady wyrażonej w art. 520 § 1 k.p.c.